

30 КИ ~~ПОКИ~~
КОКИ

Дигиталната верзија на оваа книга е објавена според условите на лиценцата Криејтив комонс Наведи извор 3.0 Unported

Можете:

- **да споделите** – да умножувате, дистрибуирате, јавно да го прикажувате или јавно дигитално да го прикажувате делото
- **Преработка** – да го адаптирате делото

Под следните услови:

Наведи извор — Морате да го наведете изворот на ист начин како што тоа го направил авторот или давателот на лиценцата (но не на начин кој би сугерирал дека тие ве поддржуваат вас или вашето дело). Најдобар начин за да го направите тоа е да поставите врска до оваа веб-страница:

<http://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

Секој од горенаведените услови може да биде поништен ако добиете дозвола од носителот на авторските права.

Ништо во оваа лиценца не ги нарушува или ограничува моралните права на авторот.

Виктор Венец

Зоки Коки

Според книгата „Зоки Поки“

на

Оливера Николова

Спин монстер
Скопје, 2008

празна страница

Неколку зборови за почеток

Здраво на сите!

Помина многу време откако излезе книгата за мене. Тогаш бев мало детенце. Имав и друг прекар - бев Зоки Поки. Што се случи од тогаш до сега?

Вака завршува таа книга:

Зошто нема повеќе приказни за Зоки Поки?

Видовте и сами: не постои веќе некојси таму Зоки Поки! Ете зошто!

Значи Зоки Поки порасна и додека растеше се случија повеќе работи. Многу работи. Во светот, во државата, во економијата, во политиката. Но, не ви требам јас за да дознаете за ова. Ако баш ве интересираат вакви будалаштини, земете весници или гледајте вести и политички магазини на телевизија.

Јас ќе ви раскажам за мене, за животот. Знаете, и со мене се случија многу работи. На пример, новиот прекар.

Што друго се случи? Не грижете се. Ќе ви раскажам сè.

Кој е Зоки Коки и, ако сакате да го запознаете, каде може да го најдете

Јас сум.

И тоа прилично сум обичен, како кој и да е. Не сум некој голем спортист, иако порано играл фудбал во маало. Ни умствено не се истакнувам премногу, иако во осмо одделение победив на републичкиот натпревар по математика. Сега сум некако просечен и ова важи за речиси сите кои ги познавам.

За разлика од „Поки“, овој прекар ми го закачи Толе. Их, што работи имаме правено со него... Има време, ќе ви раскажам.

Ако сакате да ме запознаете подобро може да го прочитате ова што го раскажувам овде. Има тука доволно приказни. Но, ако читањето не ви е баш по мерак, може лесно да ме најдете. Висам на вообичените места во градот.

Барајте го и секако ќе го најдете.

И, запомнете не морате да одите премногу далеку.

Зашто, можеби Зоки Поки ќе ви заприлега на некој од вас, па дури можеби и... на вас самите?

И да ви кажам право, си заприлегам со повеќе мои пријатели. Со Толе сме екипа, а и Лидија уште е тука. Ви текнува на Лидија?

*Една Лидија што е голема до моево колено и
што има очи како џамлии.*

Повисока е сега Лидија, а знае и штикли да носи кога е така расположена. Сè уште има очи како џамлии, а и секси е.

Во бањата

Кога живеете во зграда и тоа на средните катови, соседите исто како да ви се в куќи.

Прво, сè се слуша. Се слуша што зборуваат кога се расправаат или какви крици испуштаат кога имаат секс. За тоа главно е виновна инсталацијата за парно. Второ, речиси секогаш може да намирисате што готват и дали им загорела запршката.

Но, главните незгоди се во бањата.

Кога е Зоки Поки во бањата, за тоа треба да знае сета зграда во која тој живее.

Сега веќе ова важи за кој и да е. Ако имате соседи кои не се премногу внимателни, водата наместо во канализација ќе заврши на вашите плочки. Ако биде само вода, тогаш сте имале среќа.

Има и неколку други трикови тука. Ако сте на приземје, лифтот не ви треба, а ако сте во поткровје, кровот е само ваш. Се разбира, овие варијанти имаат и добри и лоши страни.

Сепак, соседите не се единствените нерешени прашања кога станува збор за зградите и бањите. Кога живеете со двајца родители, баба и/или дедо и брат или сестра во простор дизајниран за три лица, бањата може да ви се најде за многу повеќе од одржување хигиена. Така, таа може да биде единственото приватно место каде што ќе можете телефонски да разговарате со вашите пријатели. Ја гледате замката тука, нели? Можеби домашите нема

да ве чујат, но ќе треба да бидете и тивки за да не дозволите цевките за парно да ја пренесат приказната нагоре или надолу низ зградата.

Добро де, и бањата може да биде тесно грло ако е гужва во станот. Само замислете ја ситуацијата после оброк со лути пиперки. Стомакот ги притиска сите, а има само една WC шоља - оооооолелеее. Што да се прави. Лутите пиперки се неизбежен дел од оброкот на секоја македонска трпеза.

Не(с)фатливиот Зоки Коки

Ме бараат, а мене ме нема:

Го бараат Зоки во собата - го нема.

Го бараат Зоки во спалната - го нема.

Го бараат Зоки во кујната и во спајзот - пак го нема.

Ме нема кога не им текнува да сирнат во бањата. Нели ви кажав - таму човек може да се скрие и горедолу на раат да си разговара на телефон. Иако, да бидам искрен, често не можам на ред за телефон да дојдам од сестра ми. Ќе ви раскажам за неа друг пат.

А што може друго човек да прави освен да се крие или да се прави зафатен?

Ако не можат да те најдат, не можат ни да ти накалемат обврски. Зоран да оди да го исфрли губрето, да оди во продавница, да ја однесе сестра си на англиски, да ја чека после тренинг. Е па знаете што? Зоран не е тука! Отиде да прошета, да се одмори од учење... или ако не учел, отиде во библиотека!

Ако баш мора да се врткате дома, правете како мене: нешто читам и размислувам цело време, го стишувам тонот на телевизорот и мумлам зборови што не се разбираат. Така, после некое време ќе ја слушнам мајка ми како тоа што го планирала за мене го пренесува на татко ми.

- Пак му дале на детево да се мачи со сериозни теми. Божем светот ќе го спасува. Ние како да не учевме факултет.

Татко ми веднаш познава кон што води ова.

- Ако де, речи му да појде до продавница. Таман ќе се излуфтира.

Но, веќе е доцна. Сигурен сум под заштитата на мајка ми.

- Сте ја испразниле теглата со ајвар. Оди в подрум, донеси нова.

Како брои Зоки Коки

Одвратно. Божем малите деца се циркузанти:

- А, - рече бабата - не знаете вие, Зоки умее да брои до десет!

- Да видиме, - извикаа гостите - ако умее тогаш нека ги изброи карамелите што му ги донесовме.

Ви велам - одвратно! А и карамели веќе не јадам - ми се лепат на забите и тоа ми пречи. Инаку, сега бројам на неколку начини.

Бројам во себе кога ќе ме изнервираат. Бројам така за да се смирам и да не изреагирам бурно. Бројам во стотки кога треба да одам во град. Колку стотки, толку пијалоци, плус цигари, плус такси. Значи, ем бројам, ем собирам. Додавам уште една нула во броењето кога треба да одам на викенд некаде, или кога лажам дека одам на викенд некаде, а всушност висам кај некого дома и пиеме или пушине по цели денови.

Бројам и денови пред испит. Штом ќе стигнам до 10 дена пред испит, почнувам да учам. Но пред да почнам, бројам и страници за учење. Трошам еден ден на броење и распределување на страниците, така што во суштина ми остануваат 9 дена за учење. Од нив, како и да ја вртите, 2 дена се викенд...

Кога сте мало дете и кога се давите во карамели пред чичковците со големи стомаци, кои ве насрчуваат да броите до 10, ни на крај памет не ви паѓа дека броењето е толку корисна работа.

Карамелите тогаш се доволни.

За прекарите

Прво бев Зоран и, како што знаете, Зоки Поки беше измислица на Лидија:

Не ќе постоеше Зоки Поки, ако не постоеше оваа Лидија. Оваа Лидија што е голема до моево колено и што има очи како џамлии.

Подоцна, благодарение на Лидија, повторно станав Зоран:

Но наеднаш, токму пред него, нешто како да ја запре и таа рече:

- О, Зо... Зоране...

И бев Зоран некое време, кога една вечер доаѓа Толе, напушен, среден - фрула. Ми дава една двојка и ми вели:

- Оваа специјално за тебе ја носам Зоране. Опасно добра ганџа.

И одиме да пушиме во градинката, на клупите. Седиме, се зезаме, муабет.

- Навистина добра, - велам јас - кај ја најде бе Толе? Мајстор си за ганџа значи... Толе, Толе Ганџа.

- Ако јас сум Толе Ганџа, - ми одговара Толе - ти си Зоки Коки... ебате џанакот...

И прскаме од смеење.

После некое време отидовме да се ладиме со пиво. Повеќето работи ги заборавивме, но прекарот ми остана. Сепак, за разлика од претходниот, овој не го кажувам дома.

Со што може да се купи сиот свет

Немаше дилема што треба да купам со последните 100 денари. Влегувам во аптека и застанувам на шалтерот. Додека дојде аптекарката од задната соба зад мене се наредија еден дедо и една средовечна жена.

Почнав да се препотувам небаре ќе ја ограбувам аптеката. Добро е што не сум во маалската аптека, си велам во себе.

- Кажи дечко - вели аптекарката.

- Ко... кондоми едно пакетче ако може - вкочането одговарам јас.

Како по некакво глупаво сценарио, дедото зад мене се накашлува. Јас ги подавам парите, а аптекарката ми дава кесиче во кое ги ставила кондомите. Тргнувам да си одам, а таа ме враќа:

- Дечко заборава кусур и сметка.

Ја пружам раката и ситните парички се распркуваат по подот. Собирам тоа што можам и истрчувам надвор. Навистина, добро е што не сум во маалската аптека.

Кондомите ги имам в џеб. Durex Select, во бои, со различен мирис... баш како што Лидија отсекогаш сакаше:

- Сакам зелено, сино, бело, жолто... Тоа сакам.

- Тоа не може да се купи - вели Зоки. Што сакаш ти, всушност?

- Сакам сè, - вели Лидија - сè зелено, сино, бело, жолто... и веќе сака да плаче.

- Како сè, сè? Сè што лета, сè што оди, сè што има? Сиот свет?

- Да, - вели Лидија - сиот свет зелен. црвен, жолт, син...

Со Лидија сме заедно веќе некое време. И супер ни е. Се познаваме добро. Та толку време се дружиме. Затоа и ова со сексот го теравме полека. Кога ќе дојде, тогаш.

Вчера ми се јави и ми кажа дека некои нејзини колешки одат дома за викенд и дека им го земала клучот од собата во студенскиот дом. Со оглед на ограниченоста на нашите простории за домување, подобра прилика здравје.

Пристигнувам на автобуската близу домот. Таму се чекаме. Лидија веќе пристигнала. Ме гледа прашално, а јас тргнувам да ја прегрнам.

- Купи ли? - ме прашува Лидија - Кажи ми дека купи...

- Купив. - ѝ одговарам јас.

И тргнавме кон собата во домот.

Не беше којзнае што, но беше со Лидија. Таа вечер, исто како некогаш, си го подаривме сиот свет.

Зошто е масата?

Многу работи се прават на маса. На почеток не беа многу. Ми се чини како што растев, така масата добиваше сè повеќе и повеќе функции.

На маса се јаде. Таа лекција ја научив како мал:

- Но, Зоки, - вели баба му - на масата се јаде, а врз стол се седи.

- А јас ќе седам врз маса, а на стол ќе јадам.

- Добро - вели баба му и замолчува, а кога Зоки посакува да јаде, чинијата со јадењето таа му ја става на столот и си оди.

На маса се вежба пишување или математика. Оваа лекција се учи во прво одделение. Седнувате и, наместо чинија, пред вас има молив, гума, тетратка и книги. Секоја бројка треба да се пишува во едно квадратче. Линиите треба да бидат прави, буквите убаво напишани, интерпункциските знаци на вистиските места... оди фати му го крајот ако можеш. А мора да можеш.

Како што одите кон погорните одделенија, а подоцна и во средно училиште, на маса се учат лекции. Седнувате и го „загревате“ столчето. Во тие моменти храната е изговор да станете од масата. Но, како што растете добивате „работна маса“. Обичната маса повторно е со основна намена. На неа се јаде.

Потоа на факултет. Учењето и така и така. Сега на маса се држат лекции. Секој има по нешто да каже, па ете уште ручекот не завршил, а веќе се бистри политика, се делат совети за животот и иднината или се прави претрес на резултатите од испитната сесија. Сето тоа на маса.

Ви велам, масата има важна улога во секое семејство. Како огништето од старите времиња, понекогаш масата е единственото место каде што се собираат сите членови од семејството. Макар тоа било од учтивост.

За мачките

Кога бев Зоки Поки имав мачор. Тоа сите го знаете. Неговото име беше Фигаро. Велам беше, бидејќи Фигаро умре пред неколку години. Од старост. Едноставно пцовиса. Го закопавме на кејот на Вардар. И толку.

Никогаш не разбрав зошто името на мачорот беше Фигаро.

Тој е можеби исто толку познат, колку што е познат и прочуениот бербер од операта „Севилскиот бербер“, но за жал овој Фигаро нема никаква врска со берберскиот занает.

Мене ми се чини дека името Марко е сто пати подобар избор за име на еден мачор. Но, можеби грешам. Оттогаш наваму немаме други домашни миленичиња. Набргу по смртта на Фигаро се роди сестра ми, а јас почнав да листам разни еротски списанија во кои имаше разголени слики од мачки (и риби).

Големата авантура на Фигаро

Направете пат за газдата на градот.
Штом зазори, тој брза кон својот дуќан.

Ах нели е животот добар и пријатен
за бербер од висока класа!

Ах, добро ти е ова Фигаро!
Добро, навистина добро!
Најсреќен сум јас вистина ви велам!

Подготвен на сè,
дење и ноќе
секогаш зафатен и растрчан.
Повеќе кар за еден бербер
и поблагороден живот не може да се најде.

Бричеви и чешли,
ножеви и ножици,
сите тука
ми служат мене.
А има и други,
според занаетот
за госпоѓи... и господа...

Ах нели е животот добар и пријатен
за бербер од висока класа!

Сите прашуваат за мене, сите ме сакаат,
жени, млади луѓе, старци и девојки;
Што велите за перика... брзо бричење...
Пијавици...

Бргу белешката...

Сите прашуваат за мене, сите ме сакаат,
Што велите за перика, брзо бричење,
Побрзајте белешката - о јас!
Фигаро! Фигаро! Фигаро! итн.

Жими рајот, каква гужва!
Жими рајот, каква толпа!
Еден по еден, живи очите!

Фигаро! Еве сум.
О јас, Фигаро! Еве сум.
Фигаро овде, Фигаро онде,
Фигаро горе, Фигаро долу.

Сè побргу и побргу искрите летаат со мене;
Јас сум газдата на градот.
Ах, добро ти е ова Фигаро! Добро, навистина добро!
Најсреќен сум јас, најсреќен сум јас,
најсреќен сум јас вистина ви велам!
Тебе среќата нема да те остави.

Јас сум газдата на градот.

Бевме на опера во средно училиште. Подобро ова, отколку да ви раскажувам за мртов мачор. Но што е вистина, вистина е. И мачорот скокаше горе-долу како берберот:

Фигаро ги наостри ушите и - фр! - по неа.

Таа на прозорецот - тој врз завесата, таа на таванот - тој врз креденецот, таа на креветот, а тој... под креветот, потоа таа кај вратата, а тој над масата и ги исклештил забите!

И тогаш среќата го напушти.

На улица

Морам да ви кажам. Лидија црта многу убаво. Графитите ѝ се посебна специјалност. Сè започна уште многу одамна со детско шарање по сидот на нашата зграда:

*- Нацртај едно коковче! - вели Лидија и Зоки
Поки пак црта. Нацртај му и пиленце!*

Така и коковчето и пиленцето остануваат на сидот, а Зоки и Лидија продолжуваат да шеткаат.

- Ајде сега нацртај тркалца, тркалца... многу тркалца.

И Зоки пак се завртува кон сидот и со своето јагленче црта многу, многу тркалца.

Иако вети, Лидија никогаш навистина не го избриша тој цртеж од сидот на нашата зграда. Вистина, еднаш дојде кај мене со канта вар и рече да го премачкам сидот. За да не негодувам ми понуди пиво после завршената работа. Јас се сложив и го варосав сидот трошејќи подеднакво вар како на него така и на моите алишта. И штом сидот се засуши таа на неко нацрта постар човек како критикува две мали дечиња поради тоа што цртале на сидот на зградата. Набргу потоа почнавме да ја освежуваме фасадата на други згради. Веќе сме екипа. Јас се грижам за сите материјали што се потребни. Толе, кога е тука, најчесто чува стража. А Лидија, Лидија црта. Вчера ја разубавивме најгрдата нова дивоградба (знаете која е де!) во градот. Лидија нацрта пожар на фасадата и

под него со ситни букви ја допиша легендарната реченица која добро лежи на секој сид. Сигурно сте ја виделе на повеќе места:

Градот убав пак ќе никне! - Пиколомини

Лидија навистина има дарба. Се разбира тоа не е многу важно ако ги прашате мајка ѝ и татко ѝ. Како што често бива, таа мораше да се запише на Правниот факултет. Единствено место каде што може да црта таму се маргините на дебелите и досадни книги и тоа за време на досадните предавања на дебелите професори.

Време е за нов графит!

Кој бил кукавица!

Јавен превоз... што да раскажам. Се сеќавате на сцената со мене:

Тогаш шоферот слегува од кабината, го фаќа Зоки за уши и така го довлечкува до тротоарот.

Да да... кога сте виделе шофер на ЈСП вака одлучно да преземе било каква акција? Му влегуваат луѓе без карти, тој се прави наудрен. Кршат луѓе столчиња, тој се прави наудрен. Пушат во автобусот, тој се прави наудрен. Ете ви кукавица.

Без врска ми е ова. Се правам паметен. Треба убаво да си кажам: Му влегуваме во автобус без карти, тој се прави наудрен. Кршине столчиња, тој се прави наудрен. Пушине во автобус, тој се прави наудрен.

На некои постари патници им пречи ваквото однесување на младината, на некои не. Но, што да се прави? Мене ми пречи што пензионерите сите одлучуваат да одат на пазар во исто време, а на Толе тоа му е сосема во ред. Така, има некаква рамнотежа меѓу сите несреќници што одлучиле да се качат во автобус.

Контролорите на ЈСП додаваат зачин во манџата. Најчесто малтретираат послаби поединци, но ова е тема во која не сакам посебно да навлегувам. Јавно сообраќајно претпријатие жими газов. Само кукавици малтретираат послаби ако ме прашувате мене.

Ех, а приватните превозници се башка приказна. За неплатен билет шоферот гаси мотор и не мрда додека сомнителното лице не плати или не се симне. Ми се чини дека магичниот збор овде е „приватна сопственост“. Толе не се сложува со мене.

- Кога сите автобуси би биле сини не би имало проблем!

- Како мислиш сини?

- Сини бе брат. Обоени со сина боја. И внатре и надвор. Сини како небото.

- Каква врска има бојата?

- Бојата... бојата влијае на чувствата. Сината е боја на мирот, хармонијата... Црвената на гнев, опасност.

Ни самиот Толе не знае од каде ја извади оваа приказна. Се разбира пушине грас и муабетиме. Толе изгледа не забележал дека автобусиве во последно време често менуваат бои. Реклами. Тоа повторно ми зазвучува на „приватна сопственост“. А Толе повторно не се сложува...

Зоки Коки беше в парк

Како да е тоа нешто ново. Јас и половина град. Штом времето затопли паркот е плен по земја. Висиме и ние таму. Градска оаза.

- Вчера некои фаци решиле да си поиграат со статуите во паркот. - ѝ раскажувам на Лидија. - Многу боја и железо.

- И сега како изгледаат? - ме прашува Лидија.

- Како некои инсталации. - одговарам јас. - Сепак, тешко е да се одреди дали станува збор за вандализам или за уметност.

- Моите графити што се?

Победува. Немам што да ѝ одговорам.

Лежиме во тревата. Малку сме повнимателни во последно време откога некои кретени одлучија да кршат шишиња во парков. Да ги видам тоа да го соберат со жица:

*- Видов еден чичко. Леле колку беше смешен!
Немаше друга работа, па со една жица ги
буцкаше сите квивчиња што ги испуштаа
децата. Потоа си ги ставаше во една кошница за
да си ги носи дома.*

Од некаде се слуша гитара и пеење. Доаѓа тоа време од ноќта. Кај и да е и дискотеките ќе почнат да рокаат со музика. Пивото ни е при крај и му пишувам SMS на Толе да донесе ако доаѓа:

2 piva za nas ako doagjash. Na staro mesto sme.

После неколку минути телефонот кратко ми засвонува. Толе потврдува. Јас легнувам на тревата. Лидија лежи до мене. Воздивнува:

- Така е ведро, а свездите не се гледаат.

Се подисправам над неа:

- Твоите очи светкаат - и ја бакнувам на челото.

Легнувам до неа. Лежиме заедно и молчимо. Гледаме нагоре. Кога ќе стишаат блиските пијани пејачи, можам да ја чујам како дише. Јас и Лидија.

Некои кретени пробрчуваат со веспите како да се на трка. Доаѓа Толе. Пиеме пиво.

Приказна за тажниот петел

Петелот како и Фигаро умре, но го надживеа Фигаро. Мојам да ви раскажувам за борбата што овие двајца ја имаа еднаш кога јас го качив Фигаро на таванот. Сепак тоа не е толку интересно колку што е приказната за градот и домашните животни:

Доаѓа полицаец и бабата на Зоки мора да плати казна. Во градовите домашните животни не смеат да шетаат на улица, и тоа треба да се знае и да се почитува. Но зарем тоа го знаеја Зоки и убавкото петле?

Знаете веќе дека живеам во многукатна зграда, во центарот на градот, која нема двор ни пред неа ни зад неа. На станарите на нашата зграда изгледа им проработе селската жичка и одлучија да се вратат на дел од селскиот живот. Нашиот петел изгледа беше инспирација.

Не помина многу време и едни станари од приземје си направија кокошарници под својата тераса. Имаат таму неколку кокошки и жената собира по 2-3 јајца секое утро. Тие до нив да не останат покуси земаа да чуваат шарпланинец. Го држеа врзан на ланец исто под терасата во една импровизирана куќарка. Еднаш Мечо (тоа му беше името) зцапа некако една од кокошките. Соседите се испокараа и куќниот совет заседаваше за тоа - се разбира безуспешно. Резултатот беше мртов шарпланинец неколку дена потоа. Ветеринарот кажал дека е отруен. Овие со кокошките никогаш не признаа ништо.

Мечо го фрлија некаде да скапува, а куќарката остана и следната зима стана дом на кучка скитник. Таа се окучи таму и ете ти пак состанок на кукниот совет. Таквите состаноци веќе на пренос од собрание почнаа да личат. Глупости ви велам. Како којзнае кој да е одговорен за работите во нашата зграда.

Е, а полицаецот од приказната со петелот. Тој се досели во нашата зграда после неколку години. Се оженил и тука си најде поголем стан. И кога му пораснаа децата тој зад зградата од својата тераса си пушти скали и до сидот залепи гулабарник.

Така сега, отварањето прозори во нашата зграда е сложена и незгодна работа, треба да се внимава и планира:

- Зоране, - вика мајка ми - отвори прозор кај тебе во соба.

- Гулаби летаат од оваа страна мамо.

- Оооф... тогаш од дневната, ако свртило сонцето.

- А ветрот од каде дува денес?

- Немој во кујната. Пак им загорела запршката над нас.

И така се договараме по половина час и на крај ја отвараме врата од станот... и дури тогаш почнува вистински соседски живот. Ех, што ти е село!

Гостин од село

Со Толе се запознавме многу одамна. Бевме деца. Тој тогаш живееше на село:

Кај Зоки дојде гостин. Едно селанче од некое далечно село, дете на пријателот од татко му. Се викаше Толе.

Во тој период татко му на Толе често доаѓаше во градот. Пријатели со татко ми, па мојов му бркаше да најде работа во општината. После нешто се распакаа меѓу себе – партии и такви срања. Но, јас и Толе се здруживме. Во средно училиште одевме заедно. Тогаш веќе неговите топтан се преселија тука. Куќата на село им остана празна, па ние често ја користевме за викенд и журки. И сè уште ја користиме.

Селово баш ни се најде некако:

Толе се охрабрува.

- А имате ли... поле?

- Немаме. - вели сега Зоки.

- Ете, гледаш! А каде ви растат јаболката, крушите, грозјето? На терасата?

И една пролет на еден дел од полето на Толе израснаа дрвца на Канабис. Не го планиравме тоа. Ги фрливме семките така на забанција и тие си пораснале. На наша среќа селото на Толе беше далечно село, а полето далечно поле во далечното

село. Шансите некој да ги види беа многу, многу мали.

Прибравме доволно литература за одгледување и се упативме кон селото. Тоа цело лето го минавме таму. Внимававме на дрвцата и бевме првите што го пробаа плодот. Испушивме бајаги, а и направивме доста кеш до крајот на годината. Продававме џоинти по вообичаени цени и во мали количини. Не продававме редовно за да не привлечеме внимание. Сè на сè добро поминавме.

Есента си ја обновив гардеробата, си купив дискмен и скапи очила за сонце. Остатокот од парите го тргнав за Нова година. Еех... а кога ќе ми текна како се лутев на полето на Толе.

За баба ми

Баба ми живееше со нас се додека сестра ми не потпорасна. Ни помагаше многу, особено на мајка ми, но штом се јави потреба за две детски соби, баба замина во пензионерски дом.

Таму не е нешто посебно, но што да се прави. Како што и таа самата често умееше да каже, старите си го имаат изживеано векот. Треба да се обезбедат услови за младите, да им се даде простор да дишат и сето тоа.

Ја посетувавме баба почесто на почеток, а сега поретко. Таа си најде пријателка таму и веќе не ѝ е толку досадно и пусто. Во меѓувреме ѝ купивме и мобилен телефон, па мајка ми или татко ми ѝ се јавуваат од време на време. Се разбира за празници, родендени и слични настани секогаш е кај нас.

Јас не сум бил да ја посетам скоро цела година. Ама се трудам редовно да ѝ пишувам пораки:

Ej babo dobra li si? Samo da ti kazam deka poloziv uste eden ispit. Dobro mi odi. Nemaj gajle. Pozdrav od vnukot.

Кога бабата се лути

Хм... понекогаш не сум сигурен во кое време е пишувана книгава за мене. Видете на што личи ова:

- Ако, бабичке, ако! Натепај ме, убаво натепај ме! Само те молам, зборувај ми. Не можам кога не ми зборуваш...

Сум ја чул и јас онаа старата „да си го бараш со борина“, ама секогаш мислев дека тоа има преносно значење. Да правиш работи кои знаеш дека ќе испровоцираат други луѓе - тоа е ОК, ама сам да ги повикуваш да те тепаат... е тоа уште никаде не сум го видел.

Но, ништо од ова не важи кога татко ѝ на Лидија ќе се поднапие. Почна да пие кога му почнаа проблемите на работа. Како и повеќето работеше во една од оние државни фирми во општествена сопственост. Нема редовни плати, стечај, приватизација, распродажба, технолошки вишоци, неплатени придонеси, отпуштања... и некаде патем човекот се фати за чашка.

Морам да ви кажам дека татко ѝ има тешка рака. Еднаш, уште деца бевме, направивме бучкуруш во кујната кај Лидија и ни влепи по една шлаканица.

Сега удира кај ќе стигне. Не знам како издржува мајка ѝ на Лидија и зошто не преземе нешто. Штом ќе чујам викање одоздола, знам дека треба да излезам надвор бидејќи скоро сигурно Лидија седи уплакана на скалите. Тогаш одиме и шетаме некаде некое време и не зборуваме речиси ништо. Небројани

пати сум ја прашал што е работата, ама таа не ми одговара ништо. Гледам дека ѝ е тешко, знае дека мајка ѝ се жртвува за неа, а јас не знам дали треба да се мешам или не.

Станарите на зградата, вклучувајќи ги и моите, се прават како ништо да не се случува. Знаам дека мајка ми ѝ помага на мајка ѝ на Лидија, а можеби тоа го прават и други сосетки, но тоа сето е затскриено. Ништо не се зборува и на скалите секогаш има само учтиви насмевки.

Баба ми... баба ми мисли дека е во ред мажот да ја тепа жената. Така било од стари времиња... Да ти ебам времињата.

Грижа

Не е дека не ја сакам баба ми, но жената во последно време има само една тема во животот и затоа избегнувам да сум дома кога ќе ја земат од домот за празник или што и да е.

Секако проклето тешко е да се најдат причини за отсуство од разни семејни собири, а понекогаш и финансиски невозможно, па така често мора да седам и да ја слушам истата приказна.

- Е голем си веќе Зоране - ќе почне баба ми.
Пораснат. Порано на твои години се женеа и на печалба одеа момчињата.

- Има време бабо. Има време за сè.

- Има, ама нема. Види ме мене. Остарена, збрчкана, а како вчера да беше кога дедо ти, бог да го прости, ме зема.

- Други времиња биле тие бабо. Сега ни девојките не сакаат да се мажат.

- Е со тој ум далеку ќе дотераш. Седи ти со скрстени раце, па кога некој ќе ти ја собере Лидија од пред нос ќе се чудеш.

- Ајде мамо, остави го - интервенира мајка ми, а знам дека и таа го мисли истото.

- Еее ти одма...

И дискусијата продолжува за тоа како мајка ми и татко ми се запознале, па се земале, па сум се родил јас.

А мене ми текнува кај ми летал паметот кога сум бил дете:

- Бабо, - прашува еднаш Зоки - кога ќе се женам јас?

Баба му малку се чуди на ова прашање, но пак му одговара.

- Кога ќе пораснеш, Зоки.

И кога ќе пораснеш некои други работи наеднаш стануваат поважни, а женењето не е помеѓу нив.

Жешка супа

Сам сум дома.
Ретка прилика.
И се јавувам на Лидија.
Ја канам на ручек.

Таа доаѓа.
Се разбира, подранува.
Имаме секс.
Тоа е прво на менито.

Таа е во бањата.
Се тушира.
Јас сум во кујната.
Готвам.

Супа.
Месо.
И зеленчук.
Сладолед за крај.

Не раскажувам повеќе.

Особено не каде и како го јадевме сладоледот.

А супата беше таман... ни жешка, ни ладна:

Денеска никој ништо не му рече на Зоки за супата.

Затоа, штом ја ставија чинијата пред него, тој веднаш сркна и - се испопари.

Воспитување на децата. Интересна тема, но можеби друг пат за тоа.

Игра

Дојде зима и падна првиот снег. Надвор сè замрзна. Порано јас и другите деца си игравме со снег, правевме снешковци и слично:

Баба му го облече убаво Зоки Поки, му ја стави топлата капа и го прати пред зградата за да си игра со другите деца.

Сега ретко можете да видите снешко наоколу.

Јас и Толе сме во обложувалница - впрочем како и цело маало. Иако пишува дека е забрането за помали од 18 години, сите се напикани тука. Викенд е. Низ светот се игра фудбал, а тука луѓето се кладат. Толе повеќе следи отколку јас, но пивото е ефтино во обложувалниците. А и што може друго да се прави во сабота или недела попладне? Седам и слушам муабети:

- Стави кец на Милан. Сигурна ти е таа.
- Четири плус на Барса. Ќе паднат голови.
- Бриж, Андерлехт, Ајакс и ПСВ во фикс. Друго по слободен избор и чиста пара.
- Минатото коло ги играв и ме заебаа. Реков не ги играм повеќе и не ги играм... ебате швабите.
- Кај знаат да играат тие фудбал. Само ја клоцаат топката натаму-наваму.

Доаѓа Толе. Спремил ливчиња.

- Сакаш да дадеш стотче? - ме прашува. - Ќе делиме по пола.

- Ајде, едно пиво помалку вечер...

- Каруваме денес. Имаш пет-шест пива плус вечер.

И понекогаш навистина добиваме. Толе знае да погоди. Добро е да се победи.

Излегуваме од обложувалницата и тргнуваме кон дома. Снегот крцка под нашите нозе. Толе ми кажува дека ќе ми се јави да ми каже за резултатите. Се разделуваме кај раскрсницата. Тргнувам сам кон мојата зграда. Пусто е. Топка снег ме погаѓа во грбот. Лидија е... знам.

- Ќе си играме? - ме довикува.

- Ќе те затрупам.

- Нема шанси.

- Сакаш да правиме снешко?

- Ајде ќе правиме ручек!

- Месо од дрвца, грав од камчиња, коски од мраз?

- Уште се сеќаваш.

- Ајде горе. Има колачи и не се од ништо.

- Прво борба со топки. Сите колачи за победникот.

Уште не сум се сложил, а нова снежна топка завршува во моето торзо. Почнувам да ја бркам. Малку подоцна пиеме топло чоколадо и играме табла во едно кафуле. Ми стигнува SMS од Толе. Каривме кеш. Ќе има за вечер.

За играчките

Имав многу играчки како дете. Сламеното мече ми беше омилено:

Сламеното Мече може да изгледа како живо.

Па затоа Зоки Поки најмногу од сè го сака.

Сега воглавно имам една играчка - компјутерот. Се разбира кога е нож на грло поради тоа што чмаам пред него тогаш објаснувам дека тој е многу повеќе од играчка... или многу повеќе играчки.

Варкрафт.

Квејк.

Анриал.

Старкрафт.

Па Интернет.

IRC.

Форуми.

Порно.

WoW.

Second Live.

Ајде... ќе ви раскажам и за Сламеното Мече.

И мечето има грип

Од кога што се сеќавам, секоја зима ме коси грип:

Зоки е болен од грип. Стариот чичко доктор рече дека ќе мора да остане в постела, ако сака побрзо да оздрави.

Но на Зоки му е многу здодевно в постела. Тој лежи сам, мајка му е на работа, татко му е на работа, а баба му го готви ручекот во кујната.

Пак лежам сам. Лидија е на факултет. Толе го нема никаде жив да се јави. Сестра ми буљи во телевизорот во дневна. Доаѓа да ми донесе чај секој еден час - како што ѝ наредила мајка ми.

Веќе 2 дена сум закован за кревет. Температура 39 и повеќе. Добив 4 SMS пораки зошто ме нема на raid, а и којзнае колку мејлови.

Slamenomeche е мојот таурен шаман. Не сум играл повеќе од 48 часа со што го срушив рекордот во мојот гилд. Пак SMS. Мојот гилд мастер ме потсетува за вечер.

Станувам и го палам компјутерот. Виндоусот се подига најбавно на свет. Отварам форум. Се логирам во WoW. Едвај гледам. Главата ми прска. Звукот од WoW ме освежува. Guild chat.

Slamenomeche: hi all. wassup?
... hey man...
... hi...
... where've u been?
Slamenomeche: sick. the flu.. :(
... :(
... sry man...
... what about tonight?
Slamenomeche: don't know... if i get better
... c'mon

....
Bapchorka ce појавува од некаде:
Bapchorka: bolen a?
Slamenomeche: da be...
Bapchorka: i doma si lezis...
Slamenomeche: a sto da pravam...
Bapchorka: lejmer
Slamenomeche: jebi ga
Bapchorka: vecer kaj nefarian ides?
Slamenomeche: ako mozam
Bapchorka: aj begaj... ke ti ispratime ponada po posta
Slamenomeche: fala :)

Трчам малку наоколу колку да не бидам без ич, па гасам и се враќам во кревет. Две минути потоа во собата влегува сестра ми со уште една шолја топол чај. Добро е што не ме виде додека бев на компјутер, инаку не ми бегаше долга лекција од мајка ми.

Зоки се жртвува

Ми свони мобилниот. Толе е.

- Брат, ми треба мочка.

- Кај ти текна сега бе?

- Фрка, што да правам.

- Ај.

- Фала.

Станувам од компјутер. Барам некој мал сад и наоѓам стара оштрилка за моливи со буренце. Ке заврши работа. Ја ставам во џеб и се упатувам кон дневната соба. Седнувам на слободната фотеља и се загледувам во телевизор.

- Зоране ти си? - вика мајка ми од кујната.

- Да.

- Разбуди го татко ти. Кафето е готово.

Кец на десетка. Го будам и одам кон тоалетот. Влегувам и се заклучувам. Чекам. По 2 минути слушам тропане на вратата.

- Јас сум.

- Аман де - глумам нервоза.

- Де, де... да се измочам само.

Фала богу. После спиење се моча. Отклучувам и излегувам.

- Ајде.

Татко ми влегува и набрзо се слуша познатиот звук на чешмичка. Стојам пред тоалетот и се правам како да едвај додржувам. Го слушам секнувањето на млазот и удирам по неговата штедачка жичка.

- Не пуштај вода. Ќе седнам одма јас на шоља.

Татко ми излегува и се упатува кон кујната на кафе. Јас влегувам и се заклучувам. Ја плакнам оштрилката и се наведнувам во шољата. Црпнувам со буренцето. Проретчена смеса, ама ќе заврши работа. (Не чудете се. Дома на Толе често му прават контроли откога му најдоа ризли во џебот од фармерките. Што да се прави.) Се задржувам уште некое време во тоалетот, па пуштам вода и излегувам. Му вртом на Толе.

- Кај си бе?

- Еве тука, на клупи.

- Ај доаѓам.

Ја лепам оштрилката со селотејп и проверувам дали тече. Викам од ходник.

- Одам да се излуфтирам малку.

Се стрчувам по скали со мочката во џеб. Ете какви сè работи човек е спремен да прави за своите пријатели. Сигурно ви текнува и на времето кога се жртвував за своето мече:

- Гледаш ли, мене ме боцнаа за тебе. Па сега внимавај, немој некаде да ми се загубиш, зашто тогаш ќе дадам да ти ги избоцкаат сите твои прстиња за казна! Да знаеш - јас се жртвував за тебе! Помни сега!

Што е смешно?

Смешни се моите обиди да пишувам. Еве:

Приказна за цветот со големи, жолти ливчиња

Вниманието му го привлече еден цвет. Беше со големи и жолти ливчиња. Мирисаше убаво. Вистина имаше и други такви цветови но овој, барем за кучето, беше посебен.

Сонцето почна полека да паѓа, и овцата излезе од сенката. Вниманието ѝ го привлече цветот, оној на кучето. Вистина имаше и други такви цветови и многу трева, но нешто беше посебно за овој цвет.

Кучето заштитнички застана пред големите жолти ливчиња, но овцата беше решителна. Имаше некаков чуден блесок во очите. Кучето ги покажа забите. Вистина имаше и други такви цветови, но овој беше негов, на кучето.

Сè се случи неверојатно брзо. Овцата веќе ги голташе жолтите ливчиња, кога на зелената трева се разлеа црвена крв. Се чу истрел. И квичење. Кучето падна. Во вилиците сеуште цврсто ја држеше утробата на овцата. Вистина имаше и други такви цветови.

Што мислите, се смее ли Лидија на моето пишување?

*- Зо... Зоки, Зо... Зоки – се загрцнува таа. -
Хахахе, хахахе!*

*Сега и на Зоки сево ова му станува многу
смешно. Тој ја гледа расмејаната Лидија и
смејата како река го зафаќа.*

Се смееме заедно.

Новогодишна (не)згода

Еднаш во годината доаѓа Новата година. А нов милениум еднаш на 1000 години. Не мора да објаснувам каква журка е во план за вечерва. Тоа и самите го знаете. Она што не знаете е дека јас лежам закован за кревет. Ме следи проклетството на Дедо Мраз – да ви кажам право:

Но меѓу сите овие шарени дребулии, најубав беше чоколадниот Дедо Мраз што децата го ставија под елката.

Тој е оној Дедо Мраз чија чоколадна нога ја изедов јас пред многу години. Драган (каков позер) правеше истрага, а јас признав дека сум го направил тоа. Дете. Глупаво дете.

Сега лежам со скршена потколеница. Пред неколку дена ми се случи незгода и ете ништо од журката. Ова е веќе шести пат да го јадам вака за Нова година. Пред 2 години имав труење. Сега дедото дојде по ногата. Ако на тој што ќе признае пола му се простува, тогаш може и треба да сум среќен што само потколеницата ми е во гипс. Ех, Дедо Мраз, барем да не се лажеме доброто воспитување и примерното поведение помагаат за нешто.

Подоцна дознав дека Драган ја мувал сестра ми вечерта на Нова година. Мамицата.

Тато и мама

Тато и мама се маж и жена. Тој ѝ бил прв. Таа мислела дека ќе го сака засекогаш. Тој мислел дека не може да најде подобра. Таа мислела дека ѝ е време.

Не зборуваат многу меѓу себе, но се обидуваат да бидат учтиви пред други луѓе. Одат заедно на работа за да заштедат. Остатокот од денот го поминуваат секој на своја страна. Таа работи во банка, тој во градежна инспекција. Се слушаат само за да го потсети да купи леб и млеко. Излегуваат заедно само за да пазаруваат за викенди.

Еднаш беа и пред развод, но останаа заедно. Не дека ги надминаа разликите, туку дека таа се плашеше од жигосувањето на јавноста (соседите де), а тој дека никогаш не научи да пегла кошули и шије чорапи. Мислам дека никогаш немале љубовни афери, а сигурно знам дека секс немале одамна.

Кога едно дете ќе ги сфати сите овие нешта, тогаш за него е голема среќа што може да откачи на секс, дрога и рокенрол и што само неделните ручеци се задолжителни за сите.

Јас скоро никогаш не сум со нив. Кога ги гледам, дознавам што може да ме снајде во животот.

А тоа не ме радува многу.

Управувач

Татко ми не е многу дома, но кога е, тој речиси целото време му го посветува на телевизорот.

Имало време кога сме правеле работи заедно:

Денеска тој му покажува како се бои веќе нацртана куќа.

Тато ќе нацрта куќа – и Зоки ќе нацрта куќа.

За среќа, не се сеќавам многу на тие денови.

Сега се враќа од работа и залегнува на троседот. Сурфа по каналите додека не пронајде нешто вредно за неговото внимание. Се разбира, изморен е. Затоа најчесто почнува да хрчи со управувачот во рака. Оди пробај да му го земеш.

- Аман! Човек не може да погледа телевизија од вас.

- Мислев дека спиеш.

- Зоран сум јас па ќе спијам.

Кога седнуваме на ручек, до чинијата му стои управувачот. Како дополнителен прибор за јадење: нож, вилушка, лажица и управувач.

Па назад на троседот. Ги врти каналите од прв до последен. На секој канал се задржува во просек по 2-3 секунди. Кога ќе стигне до крај, пак почнува одново. Ги врти 3-4 пати пред да се одлучи што ќе гледа. До тогаш мајка ми е на кафе во комшии, сестра ми на телефон, а јас ловам риби во WoW. Што да правам. Вештините за риболов ми се најслаби.

Во зоолошката градина

Само бледо сеќавање дека таму ме носеле кога сум бил мал:

- Зоки, ова е штрк - му покажува мама.

- Штрк - повторува Зоки.

Лидија вели дека животните не треба да се измачуваат така. Условите во нашата зоолошка, вели, биле катастрофални. Толе мисли дека зоолошката премногу смрди. Мене ми е гајле.

Лидија го мерка новиот сид околу неа. Грд е, вели, но сака да го ишара. Ѐ предлагам да нацрта зоолошка која ќе биде подобра за животните. Ми возвраќа со поглед полн потсмев. Испишува „Мадагаскар“ со големи и широки букви. Толе вели дека тоа е смешен филм, особено пингвините. Јас шутирам лименка од Кока-Кола.

Си одиме.

Според заслугата

Се мислам која приказна да ја раскажам овде.

Дали за татко ми кој секогаш гњави за избори, нè подучува за кого да гласаме и убедува дека некои не заслужуваат ни да бидат на избирачкиот список.

Дали за мајка ми која постојано се грижи за сите нас, иако често кога е сама и кога мисли дека никој не ја слуша си вели дека ништо не заслужуваме.

Дали за сестра ми која ја треска слушалката и прска во солзи за „говедото што не ја заслужува“ за по петнаесет минути пак да гуга на телефон.

Дали за баба ми...

Ама цело време ми се враќа приказната од книгата:

Мајката рече:

- Јас го исчистив станот, ги измив садовите, направив салата и ја наместив масата.

- И ти заслужуваш јадење - рече таткото, и нејзе ѝ стави полна чинија манџа и едно исто така убаво парче месо.

Мајката која сработила сè и таткото кој дели награди. Интересно нели? И тоа срочено во книга за деца. Итро, богами, итро. А внимавајте и ова: зборот „заслуга“ разделен е „за слуга“. Леб за слугата според заслугата.

За мене не е проблем ќе поминам и со капакот од тенџерето.

Зоки денгуба

- Па кажи што работеше, мамина одмено?

Но Зоки не сакаше да одговори.

*Не е тој толку глупав да го каже тоа што за
возрасните не е работа.*

Е не! Опуштено, само опуштено.

Викенд е. Пафкаме со Толе. Дobar филм.

Зошто плаче Зоки?

Децата плачат:

- Така - вели едноставно мама. - Не те сакам!

И тогаш Зоки почнува да плаче.

И адолесцентите плачат. Особено овој. Не се срамам да го кажам ова.

Најчесто поради Лидија.

А за што друго впрочем може човек да плаче?

Мојата Лидија.

Понекогаш за фудбал, кога тимот ќе ми изгуби важна утакмица.

Но, најчесто поради Лидија.

Плачам тивко во ноќта. Сам на перницата.

Лидија.

Солзи ми навираат и ги кријам со очилата за сонце.

Пак Лидија.

Кога ќе чујам како ѝ трепери гласот на телефон.

Солзи за Лидија и млаз вода на моето лице.

Папучар сум бил ми забележува Толе. Ама не му се лутам.

Дека Лидија е тоа. Не е било кој.

И ич да не се прашувате зошто е сега ова плачање.

Колачиња

Чудно како воспитувањето на децата оди преку рестрикции на интересни работи или во случајов вкусна храна.

- Мамо, - прашува пак тој - а кога ќе ги јадеме оние колачиња?

- Кога ќе дојдат гости - вели мама. - Доста ти се тебе. Лошо ќе ти биде од многу колачиња.

Камо да ми беше. Што не свари зелка (без месо!) и потоа ја тргне на страна за гостите? Нема да ја чепнам. Нема ни да ја погледнам. Ама не. Колачиња. Тежок тренинг за секое дете. Измачување. Модерно спартанство.

Нејсе. Поминаа години и ми се чини дека двајцата родители мислат дека завршиле добра работа со моето (нашето) воспитување.

Мајка ми сè уште прави колачиња ишарани одозгора со бадемчиња и чоколада. Ама веќе нема јадачи. Јас морам да пазам на забите, сестра ми на линијата, татко ми на шеќерот, а мајка ми на килограмите (особено сега кога е во климактериум).

Гости не ни доаѓаат често и така се случува колачињата да седат неизедени и по неколку недели. На крај се сушат. Стануваат потврди од камен. Тогаш ги омекнуваме со вода, ги рониме и ги фрламе на гулабите на тој полицаецот.

Балон

Престанав да славам родендени пред многу години. Датумот само еднаш дополнително се одбележа – кога полнев 18. Татко ми запна да одиме на ручек во некој ресторан. Уште не ми е јасно како сите петмина (да, и баба ми ја земавме од дом) се напикавме во автомобилот.

Ресторан, мезе, месо, вино... сè по ред. Та еднаш синот единец полни 18 години. Сестра ми правеше фаци цела вечер. Мајка ми и татко ми наздравуваа цело време, баба ми повторуваше едно те исто: убав тој, убав тој, ќе го жениме..., а јас лочев од шишето. Заебана работа ако ме прашувате. Ама 18 години – тоа е. А на крај татко ми остави и бакшиш на келнерките.

Назад во колата, напикани како сардини (мал автомобил од не толку звучен производител кој нема да го именувам) ја враќаме баба ми кога полиција не сопира на рутинска контрола. На татко ми и брковите му мирисаат на вино, ама ете го одлучи да се прави наудрен.

- Добро вечер господине.
- Добро вечер. Пријатна вечер нели?
- Возачката дозвола Ве молам.
- Да, да веднаш. - брка по џебовите и излегува надвор.
- Еве... возачката и сообраќајната.

- Сте пиеле?

- А не, не.

Полицаецот нè осветлува сите внатре со батериската ламба. Мајка ми се смешка.

- А да провериме... - и се упатува кон полициското возило.

Знаете:

Балоните се убава работа. Особено кога ќе се добијат на подарок.

А овој беше подарок од владата.

Татко ми дуваше и очекувано резултатите укажуваа на неизбежна казна. Проба стариот да се извлече, пак со роденденот, 18 години и сето тоа, ама полицаецов не беше расположен за приказни. Така вечерта заврши поинаку од планираното – со пцуење на државата додека возевме до домот и назад.

За среќа, по последните избори, стрико ми на кратко беше на некоја функција во МВР, па уште следното утро записникот од настанот и казните завршија во канта за ѓубре, а мајка ми купи торта за да има да почаста ако некој одлучи да нè посети по повод мојот роденден.

Големото патување

Додека тој си седи дома, тоа наместо него патуваше неговото име што го напиша врз правливата врата на големиот камион.

Еее драги мои. Камо да беше и овој пат така. Не. Сега на правливата врата можеше да се прочита

П О Л И Ц И Ј А

Еби му мајката. Јас и Толе во комбе со ротациони светла. Нè возат кон Пржино. Седиме како посрани на задните седишта додека комбето брчи нагоре, а полицајците си прават неврзан разговор, фудбал, жена, децата и слично.

- Ќе го јадеме брат. Како ќе го јадеме.

- Еби му мајката – промумлувам.

Ми се пали цигара. Ќе ме смири тоа - знам. Стигнуваме горе. Не распрашуваат. Се разбира, грасот ни го донесе другарче од Бугарија или Холандија или така нешто. Замина тој сега. Џоле го викаат, не знаеме како му е целото име. Нè запишуваат во матичната книга на уживателите на опојни супстанции. Фотографирање и слично.

- Дечки абе се разбирате вие во компјутери нешто?

- Молам?!

- Во Word не ми отвара со фонтоот.

Техничка поддршка во МВР и се враќаме кон Центар пешки. Некако поинаку гледам на небото. Свездите се појавуваат. Пулсот ми се смирува.

- Еј нема гајле. Ништо не ни можат.

- Се уплаши?

- Не. А ти?

- Не. - се лажеме.

- Буљаши.

- Толе, а смеат ли така да претресуваат?

- Од кај да знам.

- Па треба да имаат некоја причина а? Како може случајни минувачи на улица да ги тресат?

- Многу гледаш амерички филмови брат. Заеби.

Шупци сме. Не знаеме ништо. Не си ги знаеме правата. Не ги знаеме овластувањата на полицијата. Неинформирани, но сепак интелектуалци. За кур не нè бива. Но, се вртиме назад и покажуваме со средните прсти во правец на зградата на МВР.

Волшебната цреша

Да ви кажам право сакав да ви раскажам некои работи за откачени искуства со LSD, ама, хм... некои ми рекоа дека ракописов така ќе станел премногу наркомански.

- Ах – рече Зоки – оваа цреша е волшебна.

А како звучи горнава реченица?

Инаку не сум многу по овошјето.

Какво лето!

Сè станува јасно кога ќе се заборави ова: дека тоа лето беше на Зоки Поки.

Тука барем нема двоумење.

И нема никакво двоумење дека нема лето што не било мое (хм, за разлика од Новите години). Што знам, лето некако ми годи. Толе знае да биде депресивен (можеби затоа што лето и Толе се истите четири букви или два слога, а тој е роден во декември), а Лидија понекогаш да прави премногу планови за летување. Сè што мене ми треба е пиво и летото ме обзема. Hot town, summer in the city; Back of my neck getting dirty and gritty... и сето тоа.

Ха, ако мислевте дека ќе ви раскажувам за проблеми со визи и слични заебанции при обидите да се оди на море или за некои одвратни патешествија од Охрид, сте ја утнале работата. Во лето игнорирам глупости и не реагирам на тензии.

Ова лето одиме со Лидија на одмор. Само јас и таа.

Што друго?

Ај не бидете толку љубопитни.

Открытие

Се вративме од одмор и еве нè пак на улица. Се наоѓаме со Толе. Тој бил на село и цело време фотографирал.

- Ново хоби, а брат?

- Да бе да... ми останаа нешто пари па си купив добар апарат.

Се договараме кога ќе почнеме да учиме. Толе вели дека има време. Кој сум јас да мислам поинаку.

Седиме на клупата на нашето место. Приквечер е и веќе не е толку топло. Се појавува Лидија. Изненадување. Требаше да оди на кафе со другарките, а еве ја овде.

- Зоране...

Моето цело име. Колку ретко го слушам тоа од неа:

Зоки беше зачуден. Од кога тој престана да биде за Лидија Зоки Поки?

- Зошто ме викаш така? - праша тој, збунувајќи се уште повеќе.

Го буцкам Толе два пати со лакт. Му текнува.

- Одам јас по пиво. Сакате вие?

Станувам од клупата и тргнувам кон неа.

- Еј...

- Зо... Зоране... - и тоа е сè што може да изусти.

- Сакаш да одиме некаде после?

Лидија изгледа уплашено... Тргнувам да ја гушнам.
Мирно стои во мојата преградка и ми шепнува:

- Трудна сум.

Јас молчам. Таа тивко повторува:

- Трудна сум. Утрово бев на лекар.

И солзи почнуваат да ѝ се тркалаат по лицето.
Сопираат онаму каде што мојот образ е притиснат до нејзиниот. Таа тивко липа. Јас ја припивам до мене.
Нејзините зборови полека се пробиваат низ мојата глава. Не знам што да кажам, но сè ми станува јасно.
Нашите животи се променуваат. Ја погледнувам. Таа го сака детето. Мојот поглед ѝ го кажува истото.
Полека и мене ме обзема страв. Но, заедно сме. Јас и Лидија.

Стоиме така прегрнати долго време. Толе го нема да се врати со пивата.

Следната недела ги објавивме нашите планови. Сите се израдуваа. Баба ми дојде од дом на неколку дена и цело време плачеше од радост.

Неколку зборови за крај

Зошто нема веќе приказни за Зоки Коки?

Па видовте и сами: не постои веќе некојси таму Зоки Коки. Ете зошто.

Постои само еден Зоран, кој, ако се прашувате, воопшто не е голем човек.

Се ближи свадбата. Башка и јас и Лидија имаме уште по неколку испити за полагање. Веќе немам време за пишување.

Ах, кој знае. Можеби за некое време пак ќе имам приказни за раскажување.

празна страница

Баш на крај: Кога Bolly Watch го виде Зоки во Битола

Ко ќе стапни на Широк Сокак, секој знај дека е во Битола. Ко ќе ги види чупињата, особено во лето секој знај дека е во Битола. Кренати носој и разголени стомачиња, секој знај дека е во Битола.

То не беше исклучок ни за Зоки.

Ко дојде во Битола Зоки веќе беше пораснат чоек и никој не го препозна. То Ви е нешто како ко ќе видите некој познат пеач кој впрочем некогаш пеел на СИ-ДО па Ви се прај филм демек леле колкав пораснал и почнувате да му ја пејте та песната шо ја пеел тогаш. То на Зоки му беше скроз решено. Речиси популарен, ко одеше по Широк Сокак мислеше дека сите зјапаат во него. Не знаеше дека се движи накај Тумбе-кафе дури ги гледаше фасадите на реновираното „Корзо“. Сакаше да проба нешто битолско, оти секогаш на Интернет му збораја дека во Битола домаќинките прат супер јадења.

Одвреме-навреме ќе влезеше во некој колонијал да купи вода или сок, па му беше мал проблем да ги разбери акцентски целини во битолскиот дијалект. Баш тогаш Коки се осети врел, па влезе во Фенера да јади сладолед:

- Колку ви е сладоледов? -праша тој.
- Двајседенари топче... -одговори средновечна жена
- Во ред, дајте ми лешник... ванила...страчатела... -заповеда Зоки.

- Шееседенари. - замоли жената.
- Молам? - не разбра Зоки
- Шееседенари за сите топчиња. - рече та.
- Аха...да...шеесет денари... - по мала пауза сконта Зоки.
- Ти откајси? - праша продавачката, забележувајќи дека Зоки не е од Битола.
- Што... од каде сум...? - мислеше дека згреши Зоки.
- Аха...
- Од Скопје...
- А шопрајш овде? -рече жената
- Дојдов да се видам со другар кој живее овде..

Затоа што Зоки одамна не беше дошол во Битола, малку му беше проблем, ама се снаоѓаше. Ко дојде до угорницата пред Тумбе-кафе сфати дека то е некое место кај шо Битолчани рекреират од време на време. Се качваше по угорницата и ја гледаше Битола од нешто повисока перспектива.

-Интересно...

Ко ги искачи скалите и дојде до некој стар шалтер, по графитите на сидојте сфати дека то е Золошката. Не знаеше дали да влезе или не. Ги гледаше орлите и мечките од далеку. На мечките му ги гледаше мечињата. Ко го виде бизоно одлучи да влезе.

И тоа би било предолга приказна само за да Ви раскажам како Зоки беше и прошета низ Битола нешто пред да се најди со неговиот другар од Битола.

* * *

Ко си одваше од Битола го виде сато во горнио парк.

Му текна на петокраката шо стоеше на врвот на кулата ко дојде првпат... одамна пред многу години.

Ги виде младите и се запраша колку луѓе го памтат како Зоки Поки, се запраша на колку од нив му беше херојо од децвото. Потоа замижа и заспа.

Авторот сака да им се заблагодари на:

Ивана, за цртежите,

Александар, за текстот,

луѓето од Спин монстер за техничката помош

и

на сите други кои на различни начини продонесоа во

создавањето на оваа книгичка.

